«Ένα δώρο η ζωή, μα συχνά το ξεχνάω...» (Χαράλαμπος Χωραΐτης, Φοιτητής Θεολογικής)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 13 Μαΐου, 2008

«Όλα είναι ίδια μα δεν μοιάζουν πια με συνήθεια»

Δευτέρα πρωί. Τα σύννεφα έχουν κρύψει τον ήλιο. Βρίσκομαι στη στάση του λεωφορείου. Συνωστισμός. Βγάζω το mp3 από τη τσέπη, συντονισμένο στον αγαπημένο μου ραδιοφωνικό σταθμό. Επιβιβάζομαι επιτέλους στο λεωφορείο. Κάπου εκεί μεταξύ γκρίνιας και τσαντίλας, ακούω με προσοχή τους στίχους ενός τραγουδιού. Και τα χείλη μου ψελλίζουν… «Όμορφη μέρα με βλέμμα χαράς, χρώματα γύρω κι ελπίδες για μας, είναι ένα δώρο η ζωή μα συχνά το ξεχνάω…Όλα είναι ίδια μα δεν μοιάζουν πια με συνήθεια».

Οι στίχοι αυτοί μου έφταναν για να χαλαρώσω. Με ανοιχτά τα μάτια, ταξιδεύω με καθετί που παρουσιάζεται στο οπτικό μου πεδίο. Από το παρτέρι με τα λουλούδια στο πεζοδρόμιο μέχρι και όποιον βρίσκεται απέναντί μου. Άσχημο, όμορφο, κοντό, ψηλό, νέο, ηλικιωμένο, άντρα, γυναίκα, Έλληνα, αλλοδαπό. Όλα αυτά δίχως να μιλούν, κραυγάζουν πως η ζωή είναι ένα δώρο…χρώματα και ελπίδες…που μεταμορφώνουν τις ζοφερές ημέρες σε όμορφες, καταφέρνοντας με αυτό τον τρόπο να μας πείθουν πως… «όλα είναι ίδια μα δεν μοιάζουν πια με συνήθεια».

Ακριβώς αυτό βιούται καθημερινά και στην ορθόδοξη εκκλησία. Κάποτε είχε πάει μια παρέα νεαρών σε ένα μοναστήρι όπου και διέμειναν λίγες ημέρες ακολουθώντας το πρόγραμμα της μονής. Ένα απόγευμα λοιπόν κάποιος εξέφρασε την εξής εύλογη απορία σε ένα μοναχό. «Καλά, πάτερ, κάθε μέρα εκκλησία, πρωί μεσημέρι, βράδυ, τα ίδια και τα ίδια, δεν έχετε βαρεθεί;». Δυστυχώς δεν γνωρίζω την απάντηση που δόθηκε.

Ο μοναχός παλεύει να κάνει την προσευχή τρόπο ζωής -γιατί είναι τρόπος ζωής η προσευχητική διάθεση- Ζει με αυτό. Ο ποδοσφαιριστής παίζει συνέχεια μπάλα. Ο μαθητής πάει καθημερινά στο σχολείο και ο εργαζόμενος στην εργασία του. Ο άνεργος ψάχνει για εργασία. Αυτός που ασχολείται με το στίβο τρέχει γύρω, γύρω, κάνει διατάσεις, άλματα. Είναι τα ίδια και τα ίδια;

Στην εποχή μας παρατηρείται το εξής φαινόμενο, **η ρουτίνα μάς στερεί τη χαρά της ζωής.** Έρχονται στιγμές που νιώθουμε εγκλωβισμένοι σε μια ανιαρά επαναλαμβανόμενη πραγματικότητα. Δεν δημιουργούμε για εμάς αλλά για τον

εμπλουτισμό του βιογραφικού μας. Αρκετές επιλογές δεν είναι της αρεσκείας μας, αλλά της ανταπόκρισης στις απαιτήσεις της εποχής. Παραμένουμε μίζεροι παρόλο που είμαστε αυτάρκεις σε σχέση με τον διπλανό μας. Ύστερα από κάθε απόκτηση ενός αγαθού, ένα καινούριο «θέλω» μας στερεί το χαμόγελο. Τελικά, είμαστε μέσα σε όλα και …εκτός εαυτού.

Αλλα θέλουμε και άλλα επιλέγουμε. Ο καταναλωτισμός έχει εισβάλει για τα καλά στη ζωή μας. Ο μόχθος περιορίζεται στην απόκτηση όλο και περισσότερων υλικών αγαθών. Αντί να είναι «μέσα» γίνονται σκοπός ζωής. Επαγγελλόμενοι ευκολίες, δυσκολευόμαστε ακόμη περισσότερο. Φανερώνονται «ανάγκες» κάνοντας μας να λαχανιάζουμε για να τις υπηρετούμε. Είμαστε πολύ καλά ρυθμισμένοι σε ένα "στάνταρ" που δεν επιλέξαμε. Βομβαρδιζόμαστε με συνεχείς πληροφορίες, που επικαλούνται το συναίσθημα ή τη λογική. Προσβάλλεται η κριτική μας σκέψη.

Δίχως κόπο λοιπόν λανσάρεται ένας μαζικός τρόπος σκέψης και δράσης ο οποίος εμποδίζει την έκφραση και συντρίβει τη διαφορετικότητα των ανθρώπων. Όλα παρουσιάζονται σοβαροφανή και λογικοφανή, δεσμεύοντας μας σε έναν άγουστο καθωσπρεπισμό. Σε έναν ρηχό και συνάμα ψυχρό εγκεφαλικό τρόπο σκέψης και δράσης. Αγχωνόμαστε προκειμένου να ανταπεξέλθουμε στο πρόγραμμα που μας έχουν επιβάλει. Παραμένουμε βαλτωμένοι σε μικρότητες, σε δικές μας σκληρές άμυνες…και οι ευκαιρίες περνούν. Μα δεν σταματάμε τα βασανιζόμαστε.

Ο καθένας έχει το δικό του τρόπο και με αυτόν πορεύεται, ξεδιπλώνοντας τα δικά του, μοναδικά χαρίσματα. Αυτό εν τέλει είναι και το ωραίο. Εμείς παγιδευόμαστε σε κοσμικά κριτήρια ψάχνοντας την ευτυχία σε αυτά. Ενώ διαφορετικά γινόμαστε ευτυχείς. Πώς; Ακολουθώντας όσα κάνουν εμάς χαρούμενους. Κι ας πηγαίνουν κόντρα στο πνεύμα της εποχής. Ζούμε για εμάς …όχι για τον κόσμο.

Όλοι πασχίζουν να εισαχθούν στο Πανεπιστήμιο. Τα υπόλοιπα υποτιμούνται. Κάποιος αποτυγχάνει και θέλει να ανοίξει η γη να τον καταπιεί. Όλοι παλεύουμε να είμαστε πτυχιούχοι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Να προλάβουμε τι; Ποιος θέτει τα όρια; Ύστερα να βρούμε μια καλή δουλειά, έναν ή μία καλή και καλό αντίστοιχα σύζυγο και μετά το γάμο…δεν υπάρχει προσωπική ζωή! - Τα παραπάνω σαφώς και δεν προτρέπουν να κινούμαστε στο άλλο άκρο, με την τακτική: «όσα πάνε και όσα έρθουν» - Οι αποφάσεις μας λαμβάνονται σε πολύ επιφανειακό και συνάμα ανούσιο επίπεδο. Ιχνηλατούμε απαθείς στο δρόμο που μας χαράζουν. Ενώ ο καθένας μπορεί να δημιουργεί το δικό του μονοπάτι αφήνοντας τα ίχνη του. Ποτέ και με τίποτα λοιπόν δεν είμαστε ευχαριστημένοι. Χωρίς να κάνουμε τίποτα για να υπερβούμε αυτή την ψυχοφθόρα κατάσταση.

Συνεχώς κάτι μας λείπει και δεν γνωρίζουμε τι είναι. Βλέπουμε τη ζωή κοντόφθαλμα. Βαδίζουμε στο έρεβος των λογισμών μας. Για όλα αυτά πιθανότατα

φταίει το ότι στηριζόμαστε αποκλειστικά και μόνο στις δικές μας δυνάμεις. Διαπιστώνουμε πως κάθε φορά που σχεδιάζουμε κάτι, που περιμένουμε με μανία τα αποτελέσματα των δικών μας ενεργειών, οι εξελίξεις το ανατρέπουν, τραυματίζοντας τον εγωισμό μας. Έλεγε ένας μοναχός: **«Ασε λιγάκι το κατσαβίδι και στο Θεό βρε παιδί μου! Βιδώνεις από δω, από κει και δεν τα καταφέρνεις...».**

Σε ένα τοίχο της Αθήνας έχει γραφεί: «**Σπάστε τους καθρέφτες μάς δείχνουν ποιοι είμαστε**». Αμα συνειδητοποιούσαμε αυτό μόνο, -ποιοι είμαστε, όχι ποιοι νομίζουμε πως είμαστε- θα βρίσκαμε λύσεις...Θα άνοιγαν πορτούλες...Αντίθετα, λέμε μια προσευχή αλλά ταυτόχρονα πάλι σκεφτόμαστε πώς θα τα καταφέρουμε. Μπρος ή πίσω; Τα ίδια και τα ίδια. Απογοητευόμαστε και λυγίζουμε...και ποιος ορίζει την επιτυχία ή την αποτυχία; Παραθέτω μια ιστορία που μου εξιστόρησε κάποια πονεμένη ψυχή, που δεν έχει πολλά, αλλά τα έχει όλα. Απολαύστε τη...

«Ένας άνδρας ζούσε με τον γιο του και το πολυτιμότερο αγαθό τους, ένα άλογο. Μια μέρα το άλογο εξαφανίστηκε. Όταν οι συγχωριανοί πήγαν να τον παρηγορήσουν, εκείνος τους ρώτησε πώς ήξεραν ότι αυτό που συνέβη ήταν κακοτυχία. Μετά κάμποσο καιρό το άλογο επέστρεψε μαζί με ένα κοπάδι άγρια άλογα. Ο άνδρας είχε γίνει ξαφνικά πλούσιος. Ήρθαν ξανά οι συγχωριανοί και αυτήν τη φορά τον συνεχάρησαν για την καλή του τύχη. Εκείνος τους απάντησε ξανά με μια ερώτηση: «Πώς ξέρετε ότι πρόκειται για καλοτυχία;» Όταν ο γιος του άρχισε να καβαλάει τα άλογα, ένα από αυτά τον πέταξε κάτω και έσπασε το πόδι του. Το πόδι θεραπεύτηκε αλλά το οστό έδεσε στραβά και ο γιος έμεινε κουτσός. Ξανά οι χωρικοί επισκέφθηκαν τον άνδρα για να τον παρηγορήσουν για το κακό που βρήκε την οικογένειά του, και ο άνδρας τούς ρώτησε πώς ήξεραν ότι αυτό που συνέβη ήταν κακό. Όταν ξέσπασε πόλεμος στη χώρα και όλοι οι νέοι πήγαν στο μέτωπο, ο κουτσός γιος δεν εκλήθη για στρατιώτης και έμεινε στο σπίτι του ασφαλής». Τα συμπεράσματα δικά σας.

Κάποιοι έξυπνοι και ταυτόχρονα «τρελοί» για το κοσμικό πνεύμα έχουν συλλάβει το νόημα και είναι άνετοι. Έχουν ξεφύγει... Τους δείχνεις το φεγγάρι και κοιτούν το φεγγάρι, όχι το δάχτυλο όπως εμείς. Ζουν την αιώνια προοπτική από τώρα... Γι' αυτό οι «τρελοί» δεν έχουν ηλικία. Μακάρι να 'χαμε λιγάκι από αυτή την ...ωραία τρέλα... Αγκυλωνόμαστε στον πόνο δίχως να τον αντιστρέψουμε σε ευκαιρία ταπείνωσης, ωφελείας, προσευχής, μαθητείας στην εν Χριστώ ζωή. Που περιέχει τα πάντα!

Ο Θεός είναι παρών και εμείς αναρωτιόμαστε που είναι; Διαμαρτυρόμαστε. Ό,τι θέλουμε, όταν το θέλουμε και όπως το θέλουμε. Το θέλημά μας είναι αληθές; Εκείνος δεν ξέρει καλύτερα; Απαντάμε: ναι ξέρει, αλλά αυτό που θέλω εγώ πρέπει να γίνει. Γι' αυτό δεν βλέπουμε αποτελέσματα. Αυτοί οι...έξυπνοι κάνουν το σταυρό τους, τον αγώνα τους και πραγματοποιούν ελεύθερη πτώση στο κενό. Και την περνούν «φίνα»

με απλότητα, με άνεση, με ευρύτητα και με δοκιμασίες αποδεικνύουν έμπρακτα την αγάπη τους στο Θεό –μια αγάπη που δεν περιορίζεται σε ορισμένα τυπικά καθήκοντα – έχει ξεφύγει…

Θα κλείσω με ένα μήνυμα που αναγράφεται στον τάφο ενός ενάρετου γέροντος: «όλα για ‘σένα Θεέ μου, ό,τι θέλεις και όπως το θέλεις».**Κανένα τέλος δεν τελειώνει με άδεια χέρια. Ένα δώρο η ζωή, μα συχνά το ξεχνάω…**

(Πηγή: «Χ.Φ.Ε.»)